

DAGGA, v. impers. 1. Falla dagg. *Det d-r starkt.*

DAGGBESTÄNK, a. 1. Full med dagg. Brukas endast i högre, poetisk och retorisk stil. Oftare Daggstänkt.

DAGGDROPPE, m. 2. pl. — *droppar*. Droppe, som bildat sig af fallen dagg. *Se, huru d-pparne blixtra som diamanter i gräset.*

DAGGFRI, a. 2. Fri för dagg. *En d. fläck på marken.*

DAGGIG, a. 2. Betäckt med dagg. *Gå icke med så tunna skor i det d-a gräset.* — *Syn.* Daggbestänkt, Full med dagg.

DAGGMASK, m. 2. En allmänt bekant Ringmask, trind, ljusröd, med omkring 140 ringbälten, utan spröt, gälar och käftar, men med 4 rader korta borst vid sidorna. Har röd blod, lever i gångar under jorden, och kryper efter dagg och regn upp i fria luften. Kallas äfven Metmask. *Lumbricus terrestris.*

DAGGMÄTARE, m. 5. Instrument, hvarmedelst man kan bestämma myckenheten af fallen dagg. Äfv. Drosometer.

DAGGROS, f. 1. *Se Daggört.*

DAGGRYNING, f. 2. *Se Dagbräckning.*

DAGGSKÄLAR, m. 2. pl. *Se Käpört.*

DAGGSTÄNK, a. 1. *Se Daggbestänkt.*

DAGGVATTEN, n. 5. Vatten, samlat af dagg, ur segel o. s. v., vid inträffande vattenbrist.

DAGGÖRT, f. 3. Ört, som växer allmänt i mossar och kärr; har hvita blommor, som öppna sig blott i solsken, vid middagstiden; bladen, fuktiga af en klabbig vätska, som afsöndras ur röda, hårlika glandler, lägga sig sakta tillsammans, när de vidröras i midten. Kallas äfv. Daggros. *Drosera rotundifolia.*

DAGJEMNING, f. 2. Den tid på året, vår och höst, då dag och natt äro lika långa.

DAGJEMNINGSLINIE, f. 3. *Se Equator.*

DAGJEMNINGSPUNKT, m. 3. (jordbeskr.) Benämning på hvardera af de punkter, der equatorn eller dagjemningslinien och ekliptikan skära hvarandra. Kallas äfv. Equinoctialpunkter.

DAGKÄRL, *se Dagakar.*

DAGKLADD, m. 2. Kladd, anteckningsbok, der för hvarje dag antecknas utbetalningar, inkaseringar, utborgningar, varors emottagning och utlemning, m. m. d.

DAGKLAR, a. 2. Klar som dagen, solklar. *D. sannig.* — *Syn.* *Se Tydlig.*

DAGKÖST, m. 3. Daglig kost.

DAGLIG, a. 2. Som sker, upprepas, förnyas hvar dag; som hvar dag användes, behöfves. *D-t arbete, d. sysselsättning, d-a ledsamheter, D-t bruk, behof. I d-t tal,* i det allmänna talspråket. *Gif oss vårt d-a bröd.* — *Syn.* Beständig.

DAGLIGDAGS, adv. Dagligen. Brukas endast i det lägre samtalsspråket, vanligtvis i en ton af förtrytelse.

DAGLIGEN, adv. På, för hvarje dag, hvar dag. *Föda behöfver menniskan d.* — *Syn.* Hvar dag, Dagligdags, Beständig.

DAGLIGSANKARE, n. 4. Så kallas, på ett örlogsfartyg, det ankare, som hänger i rust- och penterlinan, under babords kranhjelke.

DAGLILJA, f. 1. *Se Afodill.*

DAGLÖN, f. 5. Den betalning, någon får för sitt dagliga arbete. Liktydigt med Dagspenning, med den skilnad, att det sednare ordet begagnas endast i fråga om gröfre arbete.

DAGLÖNARE, m. 5. En, som arbetar åt andra mot viss betalning em dagen. Har vid-

sträcktare betydelse än Dagakar, och kan äfven sägas om dem, som förehafva finare slags arbete.

DAGLÖS, a. 2. Så kallas, i grufvor, de ställen, som icke ligga i dagen.

DAGNING, f. 2. 1) Öfvergången, på morgnarna, ifrån mörker till dagsljus. *D-en går långsamt, fort, allt efter olika årstider.* — *Anm.* Dagbräckning och Gryning utmärka: sjelfva början af Dagningen. — 2) Tiden, hvarunder dagningen försiggår. *Före d-en. Det skedde i d-en.*

DAGORDER, dagårdr, m. 5. Order, som af en öfverbefälhafvare gifves åt en hel armé eller åtminstone en corps, och i allmänhet innehåller, hvad som hvarje afdelning påföljande dag har att göra. [-ordre.]

DAGORDNING, f. 2. Den vid offentliga församlingar fastställda ordningen för frågnas upptagande till diskussion. *Öfvergå till d-en,* lemna utan afseende något särskilt anförande, förslag, och fortsätta rådplågningarna i vanlig, stadgad ordning.

DAGORT, m. 3. Ort, i en grufva, som ligger i dagen.

DAGPAPPER, n. 5. (föga brukl.) *Se Dagblad.*

DAGRÄPPORT, dagrapport, m. 3. Rapport, som afgifves angående hvad som, under dagens lopp förefallit i hvad som till ens tjensteutöfning hör.

DAGREGISTER, dagregisstr, n. 5. Förteckning på hvad som förefallit, efter tidsföljden, för hvar dag särskilt.

DAGROFFÄGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Benämning på dem af roffågellarna, som jaga endast vid dagsljus. Motsats: Nattroffägel.

DAGS, adv. (egentl. genitiv af *Dag*) Brukas i dagligt tal, i förbindelse med andra partiklar, för att utmärka någon viss tid på dagen. *I morgon så här d.,* vid denna tid på dagen. *Huru d.?* vid hvad tid på dagen? *Så d. på dagen,* vid den tiden på dagen. (Fam. iron.) *Så d.,* allt för sent, t. ex.: *Nu är det så d. att gifva goda råd, sedan olyckan är skedd! Ni kommer just så d.!* *Det kommer så d. nu!* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Matdags, Sängdags, Liggdags, m. fl., hvilka på sina ställen ses.

DAGSARBETE, n. 4. 1) Arbete, som förehafves för någon viss dag. *Se här mitt d.* (arbete för dagen); *det är gjort på två timmar.* — 2) Arbete, som kan medhinnas under loppet af en dag. *Vi så fullt d. med det der.* — 3) (sjöt.) *Se Middagsräkning.*

DAGSBÖRDA, f. 1. (brukas endast i sing. och alltid i definit form) Bördan af dagens arbete. Brukas endast i högre, retorisk och religiös stil.

DAGSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar*. (föga brukl.) *Se Bulletin.*

DAGSIGNAL, dagsignal, m. 3. Signal, som gifves om dagen, till sjös vanligtvis medelst flaggor eller vimplar.

DAGSKOTT, n. 3. Skott, som vid örlogsfloctor eller till och med på enskilda örlogsskepp aflössas vid dagens inbrott, för att väcka folket till arbete.

DAGSLED, f. 5. (föråldr.) *Se Dagsresa.*

DAGSLJUS, n. 5. Det ljus, hvarmed solen, medan hon är uppe öfver horisonten, uppfyller luften; dagens ljus. *Sedt vid d., är det der tyget ganska vackert.* *Se d-et genom en springa på väggen.* (Fig.) *Se d-et,* födas, tillkomma; utgifvas, offentliggöras. *Komma i d-et,* uppenbaras, blifva offentligt bekant, röjd. *Bringa i d-et,* röja, uppenbara, gifva offentlighet åt. *Sky d-et,*